

ditforenings- og Kreditkasseobligationer, i hvilke umyndiges Midler kunne anbringes, at det indvundne Rentebeløb, de Beløb, der indvindes ved Udtrækning o. s. v., skulde anbringes paa samme Maade, og den har til Grund for sin Beregning lagt en Rentefod af $3\frac{1}{2}$ pCt. Da det her ikke drejer sig om Forsikring, men kun om et Skøn, der, hvis det er forkert, i det højeste kan føre til en forholdsvis ubetydelig Mindreindtægt for Staten efter 60 Aars Forløb, har jeg ikke troet det nødvendigt at gaa saa langt ned som til $3\frac{1}{2}$ pCt. Igennem lange Tider har man kunnet opnaa mindst 4 pCt. ved Anbringelse i Kreditforeningsobligationer af den nævnte Kategori, for visse Arter af dem endog ikke ubetydeligt mere. Jeg har derfor ment, at man uden Fare vil kunne regne med 4 pCt. baade i Afløsningstiden og i den følgende Tid. Det fører til, at man kan nøjes med at henlægge 15,000 Kr. halvaarlig, saa at det, som Statskassen aarlig skal ud med i 60-Aars-Perioden bliver 3 Gange 15,000 Kr., nemlig de Afgifter, den helt ud giver Afkald paa, og de 2 Gange 15,000 Kr., den henlægger for der ud af at skabe en Kapital, der kan betragtes som Restitution for de opgivne Afgifter. Det er selvfølgelig et Offer, Statskassen her bringer, men jeg tror, det er et forsvarligt Offer, fordi man derved skaffer ud af Verden en Række gamle Forhold, der virke trykkende og stadig skabe Misfornøjelse, gamle Afgifter, til hvilke der hos vedkommende Befolkning knytter sig Forestillingen om Fortids Uret, Fortids Tryk. Naar det kan ske med et saa lempeligt Offer for Statskassen som her, tror jeg, det vil være rigtigt at bringe dette Offer. Det er et Tilbud, der her gøres de vedkommende, et Tilbud, som jeg haaber, de med Glæde og Taknemmelighed ville tage imod, et Tilbud, jeg anbefaler det høje Ting at slutte sig til.

Skulde man fra de afgiftydendes Side mene, at dette ikke var nok, skulde man stille større Krav, er jeg uægtelig tilbøjelig til at tro, at det vil udsætte Sagens Gennemførelse for en meget betydelig Fare. Man har i Kommissionen rettet sig efter hverandre og er naaet til et Kompromis efter lange og indgaaende Forhandlinger, og det er dette Kompromis, der maa lægges til Grund for Afgørelsen. Videre naa de afgiftydende neppe. Et Par enkelte Ændringer af ikke meget stor Betydning har Regeringen indført i Kommissionens Forslag. Den vigtigste har jeg allerede omtalt. Det er det aarlige Hen-

læggelsesbeløb. Dernæst skal jeg nævne, at jeg har foreslaaet fuldstændig at opgive Vederlaget for Jagtretten og Jagthoveriet i Nordsjælland. Det drejer sig ikke om mange Penge, men der kunde vækkes en Misfornøjelse, som jeg vilde synes ikke vilde være uden Grund, hvis man havde fulgt Kommissionens Forslag. Dette Pligtarbejde ved Jagerne har Staten i Virkeligheden ingen Brug gjort af i den sidste Meneskealder, og jeg tror, det vilde vække en ikke ringe Misfornøjelse, hvis man nu vilde kapitalisere denne Byrde og afkræve et aarligt Beløb, der for de paagældende Gaardmænd og Husmænd vilde blive en ny Ydelse, da man som sagt ikke har benyttet sig af denne Ret i den sidste Meneskealder. Et af de bærende Principper i Kommissionens Forslag er, at man af Afgiftsyderne ikke kræver mere, end de allerede tidligere have ydet, i visse Tilfælde endog mindre. Jeg tror, det vil være i Kommissionsforslagets Aand, at man opgiver denne Ubetydelighed, som det er for Statskassen, og stiller Afløsningen af Jagthoveriet paa Frilister. Endvidere har jeg ment, at i saadanne Tilfælde, hvor en Ydelse fra Statens Side staar mod en Ydelse til Staten, bør man i alle Tilfælde regne med en Rentefod af den udestaaende Kapital, som ikke er $3\frac{1}{2}$, men 4 pCt. Kommissionen har foreslaaet at gøre dette ved alle saadanne Ydelser, hvor Godsforholdet er fuldstændig ophørt, det vil sige, hvor Ydelserne fra vedkommende Besidderes Side til Statskassen ere ophørte. Jeg foreslaar ogsaa at gøre det, hvor saavel den ene som den anden Ydelse endnu bestaar, idet jeg har ment, at Princippet rigtigst burde være, at hyor det er Staten, der bærer Tabet, regnes der med en Rentefod, der er under det normale, men hvor det er Staten, der har Fordelen, bør man, naar det er en Tvangsafløsning, det drejer sig om, ikke regne med en Rentefod, der er under 4 pCt. Jeg tror, at jeg her har nævnt de vigtigste Punkter i Forslaget, og jeg skal anbefale ogsaa det til det høje Tings Velvillie.

De følgende Forslag, jeg har den Ære at fremsætte, behøver jeg kun at ofre faa Ord paa, de ere nemlig af samme Støbning som Forslag af lignende Art, som det høje Ting har set paa sit Bord adskillige Gange. Jeg skal først nævne Forslag til Lov angaaende *Stempelafgift af de af Københavns og Frederiksberg Kommuner for Laan* paa henholdsvis 20 og 6 Mill. Kr. udstedte Obligationer. Den fore-